

DILLUNS

Som un club virtuós!

Antoni Dalmases

Ha començat la temporada, després que s'hagin produït una gran quantitat de novetats que l'afició, desitjosa de creure en alguna cosa, ha decidit que era la de la il·lusió. Com un sol home, i al dictat sempre necessari de la premsa, s'ha anat formant una opinió que sembla unànime: ara comencem a tenir el club que ens calia! Exclamació que, ben aviat, es transforma en "Ara anirem bé!" que, a base de repetir-la, representa que tots ens anem creient... El cert és que hi ha com una mena de treva general, un acord tàcit global, per creure que s'inicia un camí diferent cap a un futur millor que el passat (cosa, per cert, força fàcil). I no seré pas jo, que hi posi pegues, quan tot just acaba de començar la temporada. De moment, s'ha trencat un malefici que semblava impossible: hem guanyat la Copa de la Generalitat, que darrerament ens resultava impossible, inabastable, i ja no es podrà dir que tenim una altra temporada en blanc. Això és l'optimisme: veure sempre l'ampolla mig plena... encara que no arribi a tenir ni un dit de mam.

Hem passat tanta sequera i tanta bogeria col·lectiva que ens alegrem d'allò més quan l'ampolla no està del tot buida, ni que sigui amb quatre gotes dins. D'això se'n deia "Esperança", abans, i formava part de les tres "Virtuts Teologals" del catecisme que apreníem a doctrina de petits. Unes "Virtuts Teologals" (Fe, Esperança i Caritat, recitàvem els que tenim uns quants anys) de les quals, dissortadament, anem sobrats. La Caritat l'hem exercida al llarg de les darreres temporades, regalant punts, partits i copes a molts clubs humils que han assolit cotes de felicitat inesperada gràcies al nostre virtuós exercici caritatiu. Ara, semblen abocats a practicar les altres dues... Vegem, si no.

En el moment d'escriure aquest comentari, només hem jugat quatre partits de lliga i, pel que hem vist, ens cal un

profund exercici de la "Fe" que, com tot-hom sap, consisteix en la capacitat de creure en el que un hom no veu. I el que no veiem és futbol. Ni tan sols equip, no veiem! Els de l'ampolla mig plena, em poden dir que ara ja tenim "club", i que voler, a sobre, tenir equip és un excés de pretensions, però em sap greu confessar que sóc de mal conformar. Admeto que els invents de jugar de matinada repartint pinso són vistosos... però si acabem empatant i jugant d'esma, potser més valia anar a dormir a l'hora i deixar-ho estar. I l'interrogant que em corseca fa dies és saber si sempre ho hem d'inventar tot nosaltres... Perquè, a veïam: nosaltres vam inventar el Figo i el Ronaldo, i ara els tenen "ellos". També vam ser els primers a dir que fixaríem el Beckam aquest de la cua i, patapaf!, ja juga amb "ellos". I ara inventem això de jugar de matinada, per la qual cosa ens ha d'estranyar si, aviat, ens fan anar per aquests camps de déu jugant a les petites cada setmana, vist el resultat que els va donar als sevillans... Digueu-me conservador i carca, però no entenc per quin motiu hem d'anar inventant coses que sempre beneficien als contraris! No, no fan cap gràcia, aquests invents. Ara, indiscutiblement, com diu la premsa, es veu que d'il·lusió en fan molta...

Com també feia il·lusió jugar contra l'Osasuna a una hora més decent i posar xiringuitos de xistorra. Però tornar a empatar -aquesta vegada amb gol de rebot!-, per més festivals que hi posis, tenint en compte que, en principi, el que volem és futbol, gols i alguna victòria, doncs només es pot aguantar amb moltes dosis d'aquella "Fe" virtuosa que abans deïa. I així va la lliga... Els optimistes potser gosaran al·legar que a fora hem guanyat dos cops per 0-1 i que mantenim la mitjana anglesa, encara que sigui al revés. Però, es que tot ho hem de fer al revés, nosaltres? Em sap greu ser dur, però em sembla que quan l'amable lector tingui aquest comentari al davant, probablement ja no parlem de mitjanes...

Després d'aquests quatre partits, però, vaig voler donar un espai a l'altra virtut, a l'"Esperança", i el rival de la Uefa semblava l'adequat... Doncs tampoc! Vam jugar el primer partit lluny, davant d'un equip (no es pot pas dir "contra", perquè juguem sempre contra nosaltres mateixos!) que es deïa "Matador"- amb un nom que ja semblava de circ- i vam fer literalment el pallasso, perquè jugar, el que es diu jugar, no ho vam fer, no. Bé, hi vam anar, vam assistir al camp, el Gerard va trucar pel mòbil per comunicar que hi eren i els "Matadors" van jugar mentre els nostres minyons movien atribolats la pilota, tan sense nord que el Kluivert va marcar un gol, tot esperant que passés l'estona i l'àrbitre xiulés. Però es van trobar amb la sorpresa que, abans que el final, va xiular-nos un gol en contra! Coi! L'"Esperança" va fer figa, tot i que encara n'hi ha que diuen que "tranquils, que passarem l'eliminàtoria!". Encara bo, penso... Al mateix temps que em ve tremolor en adonar-me que encara no hem començat la Copa del Rei i ens estem quedant sense virtuts! Ara, una cosa és certa: de moment, encara no ens han eliminat d'enlloc... De moment!

Practicants assidus, doncs, de les "Virtuts Teologals", veiem com se'ns acaben els recursos catequístics i encara no hem vist ni una mala jugada que valgui una repetició. Per això, potser caldria passar full i buscar en les altres virtuts, en les anomenades "cardinals", aquelles que deïen que eren: "Força, Justícia, Fortalesa i Templança", que són les que haurem d'exercitar per no desmereïxer i mantenir la famosa "il·lusió" que es veu que hem de tenir. Pacència i perseverança, doncs. Si més no, al final, podrem presumir que tenim un club (no pas un equip, insisteixo) carregat de virtuts i d'una il·lusió que un servidor també voldria compartir, però que no m'apareix a l'índex del catecisme...

